

Arrest

nr. 168 619 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 25 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoeker op 26 juni 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 oktober 2012 dient de verzoeker, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.1.1. Op 4 juni 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 144 684 van 30 april 2015 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en worden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, voor wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, verworpen.

1.1.2. Op 5 juni 2015 wordt de aanvraag uit punt 1.1. opnieuw onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht op 26 juni 2015. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 31.10.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 03.06.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan N. B. F. (...) te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN N. B. F. (...) ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(…)”

1.2. Op 5 juni 2015 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing die op 26 juni 2015 aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

De heer

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

(…)

binnen 7 dagen na de kennisgeving

(…)

REDEN VAN DE BESLISSING:

(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

(...)

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

1. De bestreden beslissing betreffende de verblijfsaanvraag om medische redenen acht de stelling “dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk” voldoende.

De bestreden beslissing baseert zich op artikel 9ter §3, 4° van de wet van 15 december 1980 en verwijst naar het advies opgesteld door de ambtenaar-geneesheer van 31.05.2013, waaruit zou blijken dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid die aanleiding zou kunnen geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

2. Het advies van de arts-adviseur stelt het volgende:

“Artikel 9ter §3- 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.08.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 01.08.2012 en de bijlage blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico meer inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de tuberculose dient gesteld dat de behandelingsduur die voorzien was voor een periode van 9 maanden inmiddels ruim overschreden is wat maakt dat deze aandoening als genezen kan aanzien worden. Hetzelfde geldt uiteraard voor de secundaire medicamenteuze hepatitis. Aangaande de diepe veneuze trombose en het foliumzuur tekort dient gesteld dat deze in deze tijdsspanne eveneens ruimschoots konden verholpen zijn. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.(...)”

3. De bevoegdheid van de arts adviseur

De arts-adviseur heeft krachtens artikel 9 ter §1, vijfde lid de bevoegdheid om te onderzoeken, te beoordelen wat het reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit of wat het risico is op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, alsook de mogelijkheden zijn van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokkene verblijft en om de vermelde ziekte in het medisch getuigschrift te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

Artikel 9ter §3, 4° van de wet van 15 december 1980 stelt eveneens dat de ambtenaar-geneesheer ook kan vaststellen dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

De arts-adviseur en bijgevolg ook verwerende partij zijn evenwel onterecht tot deze conclusie gekomen.

4. Alle medische attesten

De arts-adviseur en de bestreden beslissing hebben geen rekening gehouden met alle medische attesten die werden overgemaakt aan de verwerende partij in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter Vremdelingenwet.

Zo werden aan de verwerende partij meerdere attesten overgemaakt, terwijl er blijkbaar maar rekening werd gehouden met één.

Bij aangetekend schrijven van 31.10.2012 werd het standaard medisch getuigschrift van 01.02.2012 overgemaakt.

Bij aangetekend schrijven van 21.02.2013 werd een medisch attest van 07.02.2013 overgemaakt

Enkel met het eerste attest werd rekening gehouden, doch niet met het tweede.

De arts-adviseur zegt hieromtrent niets, zwijgt er zelfs over in alle talen, terwijl dit medisch attest toch ook nuttige informatie bevat die door de arts-adviseur diende beoordeeld te worden.

Deze heeft daar geen rekening mee gehouden en heeft zelfs niet gemotiveerd waarom niet, met als gevolg dat de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing verwijst ok op geen enkel moment naar dit tweede medische attest.

Eisende partij kan dan ook maar oordelen dat hiermee geen rekening werd gehouden en dat tegelijkertijd niet werd gemotiveerd waarom niet.

Verwerende partij heeft de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

De bestreden beslissing moet ook al daarom worden geschorst en vernietigd, gezien de kennelijke inadequate motivering, in strijd met de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 en de schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid en redelijkheid.

5. Het advies van de arts-adviseur heeft niet op grondige wijze de medisch attesten onderzocht die werden voorgelegd door de eisende partij

Het advies van de arts-adviseur stelde het volgende:

“(…) Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 01.08.2012 en de bijlage blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico meer inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de tuberculose dient gesteld dat de behandelingsduur die voorzien was voor een periode van 9 maanden inmiddels ruim overschreden is wat maakt dat deze aandoening als genezen kan aanzien worden. Hetzelfde geldt uiteraard voor de secundaire medicamenteuze hepatitis. Aangaande de diepe veneuze trombose en het foliumzuur tekort dient gesteld dat deze in deze tijdsspanne eveneens ruimschoots konden verholpen zijn. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.(…)”

Het advies van de arts-adviseur is zeer lacunair wat betreft het onderzoek van het medisch attest die is neergelegd door de eisende partij, omdat hieromtrent enkel wordt gesteld dat uit het attest niet zou blijken dat de eisende partij zou lijden aan een aandoening die actueel een reëel risico zou inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene en dat de aandoeningen al genezen zouden moeten zijn zodat er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst.

Het advies van de arts-adviseur stemt evenwel niet overeen met de gegevens in het administratief dossier.

Het medisch attest van 07.02.2013 werd niet besproken.

Nergens uit het dossier blijkt dat de aandoeningen verholpen zijn en dat eisende partij niet meer behandeld moet worden.

De arts-adviseur baseert zijn conclusie op basis van vermoedens.

Blijkbaar zou in het andere geval de ziekte wel aanzien kunnen worden als zijnde een ziekte met een reëel risico op zijn zijn of de fysieke integriteit of met een reële risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Het standaard medisch getuigschrift neergelegd door de eisende partij vermeldt duidelijk dat het stopzetten van de behandeling zal leiden tot de dood van eisende partij.

In zulk geval is het toch zorgvuldig en redelijk dat de arts-adviseur zich niet baseert op vermoedens doch in eerste instantie aanvullende informatie opvraagt aan eisende partij, quod non.

Het is dus duidelijk dat de medische opvolging en behandeling van de aandoeningen noodzakelijk is om een catastofale situatie voor eisende partij te vermijden.

Daarnaast wordt in de aanvraag vermeld dat deze opvolging en behandeling niet mogelijk zal zijn in diens land van oorsprong, doch ook op dit punt wordt niet gemotiveerd.

Er wordt door de arts-adviseur niet ingegaan op het feit dat de behandeling noodzakelijk is.

Er wordt door de arts adviseur niet ingegaan op de catastofale gevolgen van het stopzetten van de behandeling.

Er wordt door de arts-adviseur niet nagegaan of de behandeling ook toegankelijk en beschikbaar zijn in land van herkomst van eisende partij.

Eisende partijen zijn van oordeel dat dit geen medisch advies is dat kan verwacht worden van een arts-adviseur.

Enige toelichting op de inhoud van alle medische attesten is een minimum waaraan de arts-adviseur dient te voldoen, quod non in casu.

Bovendien zal eisende partij bij een terugkeer naar zijn herkomstland niet de noodzakelijke behandeling kunnen genieten, wat een ernstig risico inhoudt op zijn leven ... , wat wel degelijk een directe bedreiging is voor zijn leven of fysieke integriteit.

Op geen enkele wijze wordt door de arts-adviseur rekening gehouden met dit rechtstreekse risico voor zijn leven en fysieke integriteit in geval van terugkeer, gezien de opvolging en behandeling die zij krijgt in België niet aan de orde is in zijn herkomstland.

De arts-adviseur laat zelfs na hieromtrent zijn advies weer te geven.

Er is dus sprake is van een schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid nu de verwerende partij niet alle nuttige elementen in aanmerking heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing en dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

In een arrest van Uw Raad nummer 85.968 van 21 augustus 2012 werd geoordeeld:

“2.6. Eén van de kernargumenten van verzoekster is dat de bestreden beslissing niets vermeldt omtrent de mogelijkheid tot reizen en dat het advies van de arts-adviseur hieromtrent niet afdoende is gemotiveerd. De arts-adviseur beperkt zich, aldus verzoekster, tot de stelling: “Betrokkene is psychiatrisch belast maar de aandoening verhindert haar niet te reizen.” Verzoekster stelt dat de formele

motiveringsplicht werd geschonden omdat in het advies van de arts-adviseur niet wordt geantwoord op het argument betreffende het zeer ernstig risico op zelfmoord bij terugkeer naar omstandigheden die het trauma hebben veroorzaakt. Er wordt evenwel niet verduidelijkt waarom de arts-adviseur, van wie niet betwist wordt dat deze zelf geen psychiater is, op dit punt afwijkt van de medische attesten die opgesteld zijn door psychiaters, geneesheer-specialisten. Ook in haar nota met opmerkingen neemt de verwerende partij hieromtrent geen standpunt in.

[...]

2.8. Er werd nagelaten afdoende te motiveren aangaande de voorliggende gegevens inzake de onmogelijkheid van verzoekster om te reizen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij haar formele motiveringsplicht heeft geschonden nu noch de bestreden beslissing noch het advies van de arts-adviseur verduidelijkt waarom wordt afgeweken van essentiële argumenten in de voorliggende medische attesten.

Dit onderdeel van het enig middel is gegrond.”

De leerstellingen van voornoemd arrest zijn ook van toepassing op huidig dossier gezien de bestreden beslissing, noch het advies van de arts-adviseur rekening hebben gehouden met de medische tegenindicatie om te reizen, namelijk het verhoogd risico op overlijden ... in geval van terugkeer naar zijn herkomstland, gelet op de onderbreking van de noodzakelijke medische zorgen, opvolging en behandeling in dat geval.

De bestreden beslissing is daarom absoluut niet op adequate wijze gemotiveerd en vertoont een formeel gebrek aan motivering, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, in combinatie met de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980, gezien dit risico voor het leven/fysieke integriteit van de eisende partij niet werd betrokken in de beoordeling door de arts-adviseur en ook niet in de beoordeling door de bestreden beslissing.

6. Beschikbaarheid en toegankelijkheid

Overigens dient te worden opgemerkt dat de ernst van de aandoening en het risico voor het leven en de integriteit van een eisende partij om subsidiaire bescherming om medische redenen noodzakelijkerwijze beoordeeld dient te worden in het licht van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de vereiste medische behandeling en zorgen in het land van herkomst, wat verwerende partij helemaal niet heeft gedaan.

Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en artikel 3 EVRM schendt, evenals algemene beginselen van goed bestuur, waaronder de verplichting beslissingen afdoende te motiveren en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier.

7. In dit geval is de arts-adviseur van mening dat de ziekte aangehaald actueel geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat er geen sprake is van mensonterende of vernederende behandelingen, gezien de aandoeningen al verholpen zouden moeten te zijn.

De bestreden beslissing vertoont echter een kennelijk gebrekkige materiële motivering, door te oordelen dat de aanvraag onontvankelijk zou kunnen worden verklaard op basis van het artikel 9ter §3-4° van de wet van 15 december 1980, omdat er een kennelijke appreciatiefout wordt begaan door de verwerende partij en de arts-adviseur doordat er een manifest verkeerde interpretatie wordt gehanteerd van het artikel 9ter §1, 1° van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt:

“(…)”

De arts-adviseur hanteert duidelijk een strengere definitie dan deze vermeldt in het artikel 9ter §1 van de wet van 15 december 1980, gezien er door de arts-adviseur wordt geëist dat er sprake zou zijn van een ziekte die een actueel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene en dat de mensonterende en vernederende behandeling wordt uitgesloten indien de aandoeningen al verholpen zouden moeten zijn, zonder hieromtrent concrete informatie te bezitten en zonder hieromtrent concrete informatie op te vragen.

Ook de bestreden beslissing hanteert een strengere definitie dan deze vermeldt in het artikel 9ter §1 van de wet van 15 december 1980, gezien er door de bestreden beslissing wordt geëist dat er sprake zou zijn van een ziekte die een directe bedreiging inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene en dat er sprake moet zijn van dringende maatregelen zonder dewelke er acuut

levensgevaar zou zijn en dat de mensonterende en vernederende behandeling wordt uitgesloten indien de aandoening geen ernstig actueel gevaar vormt voor de gezondheid.

De definitie in artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 vereist evenwel niet dat men zou aantonen dat de ziekte waaraan wordt geleden een directe bedreiging zou inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene of dat er een ernstig actueel gevaar moet zijn voor de gezondheid om een mensonterende en vernederende behandeling uit te sluiten, gezien er in het artikel 9ter §1,1° ook wordt bepaald dat ook een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit en een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar men verblijft, in aanmerking komt om aanleiding te geven tot een machtiging tot verblijf.

De arts-adviseur beperkt zich tot het verengen van de definitie van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 door te eisen dat er sprake zou zijn van een ziekte die een actueel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de eisende partij en dat het zou gaan om een aandoening die in niet in een bepaalde periode verholpen kon zijn geweest (zonder te weten of dit ook effectief het geval is), en dit in duidelijke tegenspraak met de uitdrukkelijke bepalingen van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980, die niet enkel bepaald dat het kan gaan over een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, maar ook om ziektes die een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar men verblijft.

Het is dan ook niet echt duidelijk waar de arts-adviseur zich precies op baseert om te beantwoorden aan de definitie van artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 dat er sprake zou moeten zijn van een ziekte die een actueel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene of een ziekte die niet in een bepaalde tijdsperiode verholpen kon zijn geweest, zonder bijkomende informatie hierover op te vragen en zonder te onderzoeken of adequate behandeling in het land van herkomst wel aan de orde is.

De arts-adviseur begaat duidelijk een kennelijke appreciatiefout en hanteert een verkeerde interpretatie van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980, door geen rekening te houden met het feit dat de aandoeningen nog niet verholpen zijn, dat het ook kan gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De bestreden beslissing kan niet volstaan met de verwijzing naar het artikel 3 van het EVRM dat de zeer algemene bepalingen bevat dat er een verbod is op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen.

Bovendien, zelfs indien de beschreven ziekte van de eisende partij geen directe of rechtstreekse bedreiging zou uitmaken voor het leven of fysieke integriteit, dan nog verhindert dit niet dat er eventueel een machtiging tot verblijf kan worden toegekend omdat de eisende partij een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen, gezien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van vorig verblijf.

Zoals hierboven reeds aangegeven heeft eisende partij in de aanvraag in toepassing van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en het toegevoegd medisch attest duidelijk uiteengezet waarom hij meent dat de nodige behandeling niet beschikbaar en op zijn minst niet toegankelijk zal zijn in hun land van herkomst en dat zodoende een terugkeer een stopzetting van de behandeling zal tot gevolg hebben met als resultaat een ernstige verslechtering van de gezondheidstoestand van eisende partij (dood).

De stopzetting van de behandeling zal aan de orde zijn in geval van terugkeer met als gevolg de catastrofale gevolgen voor het leven en de fysieke integriteit van eisende partij, ...”

2.1.2. In een tweede middel, dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, laat de verzoeker het volgende gelden:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot medische regularisatie.

Dat indien de medische regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden.

Dat de motieven opgesomd in dit bevel echter nergens vermeldt dat dit een gevolg is van de geweigerde medische regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot medische regularisatie (onontvankelijkheid) en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de medische regularisatie of tenminste de weigering (onontvankelijkheid) ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt een schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat er geen rekening werd gehouden met een medisch attest van 7 februari 2013, dat zou zijn overgemaakt per aangetekend schrijven van 21 februari 2013. Nergens uit het dossier zou blijken dat de aandoeningen verholpen zijn. In de aanvraag zou zijn vermeld dat de opvolging en behandeling niet mogelijk zal zijn in het herkomstland en hierop zou niet gemotiveerd zijn. Hij zou bij terugkeer niet de noodzakelijke behandeling kunnen genieten. Hij verwijt de ambtenaar-geneesheer geen onderzoek te hebben gevoerd naar de behandeling in het herkomstland.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een standaard medisch getuigschrift voegde van 1 augustus 2012 opgesteld door dr. S.V. Pneumologie. Bij aangetekend schrijven van 21 februari 2013 vulde hij zijn aanvraag aan met een medisch attest van 7 december 2012. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat hij op 21 februari 2013 een attest zou hebben overgemaakt van 7 februari 2013.

In tegenstelling tot vorige beslissing, die overigens vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd bij het nemen van de thans bestreden beslissing wel rekening gehouden met het attest van 7 december 2012. De ambtenaar-geneesheer stelde in zijn advies dienaangaande wat volgt:

“(…) Met het attest d.d. 07.12.2012 van de hand van dr. J. N. (...) kon in casu op geen enkele manier rekening gehouden worden daar het noch een diagnose noch een behandeling vermeldt.(…)”

Verzoeker toont niet aan dat er bepaalde medische elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing en bij het opstellen van het advies.

Hij kan evenmin worden gevolgd waar hij beweert dat er een onderzoek diende te gebeuren naar de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in arrest nr. 138.245 d.d. 11 februari 2015 onder meer als volgt:

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet stelt immers niet de vereiste dat steeds moet worden onderzocht of een adequate behandeling van een gezondheidsprobleem in het land van herkomst van een vreemdeling beschikbaar en toegankelijk is. Voormelde bepaling voorziet slechts dat dient te worden nagegaan of het ontbreken van een adequate behandeling een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer is aan deze verplichting tegemoetgekomen.

Het volledig advies van de ambtenaar-geneesheer luidt als volgt:

*De ambtenaar-geneesheer stelde d.d. 3 juni 2015 een advies op dat onder meer luidt als volgt:
“(..)”*

Uit het voorliggende advies blijkt duidelijk dat de twee voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden onderzocht. Enerzijds stelt de ambtenaar-geneesheer dat de aandoeningen zoals beschreven in de medisch attesten en waarbij hij preciseert dat het gaat om een tuberculose, geen reëel risico inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit en anderzijds beoordeelt de ambtenaar-geneesheer het actueel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Hierbij stipt de ambtenaar-geneesheer aan dat de behandelingsduur die voorzien was voor de tuberculose ruimschoots overschreden is en dat de diepe veneuze trombose en het foliumzuur al ruimschoots verholpen konden zijn. Hij voegt tevens toe dat er niet wordt aangetoond dat er een risico bestaat voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst.

Verzoeker toont niet in concreto aan op welke wijze artikel 3 EVRM werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing. Hij brengt geen begin van bewijs aan en slaagde er in zijn verzoekschrift niet in aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze zijn advies heeft opgesteld.

Met zijn betoog maakt hij geen schending aannemelijk van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissingen geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat “(u)it het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 03/06/2015 (zie gesloten omslag in bijlage) (...) kennelijk niet (blijkt) dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch (aan) een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft”. In dit medisch advies, dat onder gesloten omslag samen met de eerste bestreden beslissing aan de verzoeker werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt toegelicht dat “(u)it het standaard medisch getuigschrift d.d. 01.08.2012 en de bijlage d.d. 28.08.2012 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico meer inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene”, aangezien de voorziene behandelingsduur van negen maanden voor de tuberculose “inmiddels ruim overschreden is wat maakt dat deze aandoening als genezen kan aanzien worden” en “(h)etzelfde geldt (...) voor de secundaire medicamenteuze hepatitis” en aangezien ook “de diepe veneuze trombose en het foliumzuur tekort” ruimschoots verholpen konden

zijn. Wat betreft het medisch attest van dr. J. N. van 7 december 2012, stelt de arts-adviseur dat hiermee geen rekening kon worden gehouden nu het noch een diagnose, noch een behandeling vermeldt. Op grond van deze overwegingen wordt in het advies geconcludeerd dat er *“actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling (bestaat) wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst”* en dat er bijgevolg *“kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van (a)rtikel 9ter van (de wet van) 15 december 1980”*. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, en bevat een motivering in feite, met name dat de verzoeker *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort”*. Het betoog van de verzoeker dat in de tweede bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd diende te worden dat deze beslissing een gevolg is van de eerste bestreden beslissing is niet dienstig, nu de tweede bestreden beslissing steunt op afzonderlijke motieven. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de middelen vanuit dat oogpunt worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

2.3.3.1. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1, eerste lid, vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door (de gemachtigde

van) de minister, c.q. de staatssecretaris, is aangesteld. Voorts volgt uit artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Te dezen is de eerste bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat *“(u)it het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 03/06/2015 (zie gesloten omslag in bijlage) (...) kennelijk niet (blijkt) dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch (aan) een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

In het advies van de arts-adviseur van 3 juni 2015, waarnaar de eerste bestreden beslissing verwijst, wordt het volgende gesteld:

“(...

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 01.08.2012 en de bijlage d.d. 28.08.2012 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico meer inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de tuberculose dient gesteld dat de behandelduur die voorzien was voor een periode van 9 maanden inmiddels ruim overschreden is wat maakt dat deze aandoening als genezen kan aanzien worden. Hetzelfde geldt uiteraard voor de secundaire medicamenteuze hepatitis. Aangaande de diepe veneuze trombose en het foliumzuur tekort dient gesteld dat deze in deze tijdsperiode eveneens ruimschoots konden verholpen zijn. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Met het attest d.d. 07.12.2012 van de hand van dr. J. N. (...) kon in casu op geen enkele manier rekening gehouden worden daar het noch een diagnose noch een behandeling vermeldt.

ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

(...)”

Dit medisch advies, waarnaar wordt verwezen in de eerste bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met deze beslissing aan de verzoeker werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing. In het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden nagegaan of er voldoende feitelijke gronden bestaan voor de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer en of er op grond van zijn vaststellingen al dan niet in redelijkheid kon worden besloten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Immers, indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag.

Te dezen werpt de verzoeker op dat de arts-adviseur nagelaten heeft om een medisch attest van 7 februari 2013, dat hij middels een aangetekend schrijven van 21 februari 2013 aan de verwerende partij zou hebben overgemaakt, in rekening te brengen. In het administratief dossier bevindt zich evenwel geen medisch attest van 7 februari 2013 en de verzoeker, die nalaat dit attest bij te voegen bij het verzoekschrift, maakt ook niet aannemelijk dat hij een dergelijk attest van die datum aan het bestuur heeft voorgelegd. Bijgevolg kan de verzoeker, die in zijn verzoekschrift overigens verkeerdelijk verwijst naar het medisch advies van de arts-adviseur van 31 mei 2013, de arts-adviseur niet dienstig verwijten dat deze in zijn advies van 3 juni 2015 niet naar het medisch attest van 7 februari 2013 heeft verwezen en dit attest evenmin heeft besproken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt wel dat de verzoeker bij aangetekend schrijven van 21 februari 2013 een medisch attest van 7 december 2012 aan de verwerende partij heeft overgemaakt. Zo de verzoeker dit attest bedoelt, wordt er op gewezen dat de arts-adviseur in zijn medisch advies van 3 juni 2015 hieromtrent heeft gemotiveerd dat met dit attest *“op geen enkele manier rekening gehouden (kon) worden daar het noch een diagnose noch een behandeling vermeldt”*. De verzoeker laat na om dit concrete motief te ontcrachten of te weerleggen, of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Aldus toont hij niet aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Verder voert de verzoeker aan dat het advies van de arts-adviseur niet in overeenstemming is met de gegevens van het administratief dossier en gebaseerd is op vermoedens, nu nergens uit het dossier blijkt dat de aandoeningen waaraan hij lijdt verholpen zijn en dat hij geen behandeling meer nodig heeft. *In casu* blijkt evenwel uit het medisch advies van 3 juni 2015 dat de arts-adviseur de tuberculose als genezen beschouwt aangezien de voorziene behandelingsduur van negen maanden overschreden is en dat hetzelfde geldt voor de secundaire medicamenteuze hepatitis. Tevens gaat de arts-adviseur ervan uit dat gezien deze tijdsperiode ook de diepe veneuze trombose en het tekort aan foliumzuur verholpen konden zijn. Overeenkomstig artikel 9ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet kwam het aan de verzoeker toe om samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen aangaande de ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft over te maken aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van dokter S. V. van 1 augustus 2012 blijkt dat een behandeling met een duur van negen maanden werd voorzien en uit een bijlage van 28 augustus 2012 blijkt een behandelingsduur van minimaal zes maanden. Gelet op deze gegevens en de omstandigheid dat de verzoeker na de voorziene behandelingsduur van negen maanden geen actualisaties aangaande zijn aandoeningen heeft aangebracht, minstens niet aantoonde dat hij dat heeft gedaan, oordeelt de arts-adviseur in zijn medisch advies van 3 juni 2015 dan ook niet kennelijk onredelijk dat de door de verzoeker ingeroepen aandoeningen, gezien de ruime overschrijding van de voorziene behandelingsduur van negen maanden, als genezen worden aanzien. Het komt aan de verzoeker toe om zijn dossier te actualiseren. Het bestuur is er niet toe gehouden bijkomende stukken aan de betrokken vreemdeling te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en hij ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Indien na afloop van een tijdelijke behandeling de medische situatie van de verzoeker nog niet onder controle is en nog steeds medische behandeling vereist, dan komt het de verzoeker toe om zorgvuldig, waakzaam en voorzichtig te zijn en de verwerende partij, wanneer deze nog geen beslissing heeft genomen inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op de hoogte te houden van de actuele medische situatie, met name de evolutie van zijn ziekte of pathologie, en het voorgelegde medisch dossier aan te vullen.

De verzoeker laat voorts gelden dat de arts-adviseur heeft nagelaten te motiveren omtrent de mogelijkheden van behandeling en opvolging van zijn aandoeningen in zijn land van oorsprong. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat in het advies van de arts-adviseur van 3 juni 2015 wordt gesteld dat gezien de voorziene behandelingsduur van negen maanden inmiddels ruim overschreden is, de tuberculose en de hepatitis als genezen aanzien worden en dat de diepe veneuze trombose en het tekort aan foliumzuur gelet op deze tijdsperiode ook verholpen konden zijn. Nu de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de arts-adviseur op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijke onredelijke wijze tot het oordeel kwam dat de behandelingen zijn afgerond, toont hij niet aan dat een verder onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, zich *in casu* opdrong. Het betoog van de verzoeker dat de arts-adviseur artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet te beperkend zou hebben geïnterpreteerd door niet te motiveren over de behandeling in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, is bijgevolg niet dienstig.

Voor zover de verzoeker betoogt dat de arts-adviseur geen rekening heeft gehouden met de medische tegenindicatie om te reizen en dat er een verhoogd risico op overlijden is ingevolge een onderbreking van de noodzakelijke medische zorgen, wordt er op gewezen dat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat "(e)en eventuele onmogelijkheid tot reizen (...) bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht (zal) worden". Bovendien werd *supra* reeds vastgesteld dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de arts-adviseur op kennelijke onredelijke wijze tot het oordeel kwam dat de behandelingen die hij voor zijn aandoeningen diende te ondergaan zijn afgerond, zodat niet wordt ingezien dat er op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing een tegenindicatie om te reizen aanwezig was.

Waar de verzoeker ten slotte nog verwijst naar het arrest nr. 85 968 van 21 augustus 2012 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoeker na om de concrete

motieven van de eerste bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Aangezien uit het bovenstaande blijkt dat geen schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond en aangezien de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.632), toont de verzoeker *in casu* geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3.3.3. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing betoogt de verzoeker in het tweede middel dat gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing vernietigd dient te worden en de tweede bestreden beslissing een gevolg is van de eerste bestreden beslissing deze laatste beslissing ook vernietigd dient te worden. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de eerste bestreden beslissing vernietigd dient te worden. Daarnaast wordt er op gewezen dat de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt te willen doen geloven, geen invloed heeft op de rechtsgeldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, heeft immers geen enkele invloed op de actuele verblijfssituatie van de verzoeker en tast geenszins de correctheid aan van de determinerende motief waarop het bevel om het grondgebied te verlaten gestoeld is, met name dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort.

Waar de verzoeker ten slotte nog verwijst naar de arresten nr. 77 128 en 77 130 van 13 maart 2012 van de Raad, wordt nogmaals in herinnering gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de tweede bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

2.3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoulen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissingen worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van

artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en tot de afgifte om een bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.6. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN